

Łódź, dnia 17 września 2015 r.

Do
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

za pośrednictwem
Ministra Administracji i Cyfryzacji
ul. Królewska 27
00-060 Warszawa

adwokat Magdalena Matusiak-Frącczak
Kancelaria Adwokacka
ul. Piotrkowska 232 lok. 42 B
90-360 Łódź

pełnomocnik skarżących:
1) Artura Mykowskiego
2) Piotra Podoby

organ administracji:
Minister Administracji i Cyfryzacji
ul. Królewska 27
00-060 Warszawa

znak: DWRMNiE-WROA.6120.10.2014

Skarga

na decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 14 sierpnia 2015 r., znak: DWRMNiE-WROA.6120.10.2014, doręczoną pełnomocnikowi skarżących wraz z uzasadnieniem w dniu 19 sierpnia 2015 r.

1. Na podstawie art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a, art. 50 § 1 p.p.s.a., art. 52 § 1 p.p.s.a. i art. 57 § 1 pkt 1 p.p.s.a. zaskarżam decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 14 sierpnia 2015 r., znak DWRMNiE-WROA.6120.10.2014 w całości.
2. Na podstawie art. 57 § 1 pkt 3 p.p.s.a. i art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) i c) p.p.s.a. zaskarżonej decyzji zarzucam:
 - a. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 2 pkt. 1 i 2a, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, Dz. U. 2005 Nr 231, poz. 1965, ze zm. (dalej: „ustawa o gwarancjach wolności sumienia i wyznania”) w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9, 11 i 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych

wolności, Rzym, 4.11.1950 r. (dalej: „EKPC”) poprzez dokonanie nieuprawnionej, bezpodstawnej oraz bezprawnej oceny prawowitości przekonań wyznaniowych skarżących, odmówienie zarejestrowania związku wyznaniowego w sytuacji, gdy nie zachodzi żadna z przesłanek pozwalających na dokonanie odmowy rejestracji, ograniczenie konstytucyjnego i konwencyjnego prawa skarżących do swobody sumienia i wyznania, które nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach i jest w rażący sposób nieproporcjonalne;

b. naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- i.** art. 8 i 11 k.p.a. w zw. z art. 15 k.p.a. i art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. oraz w zw. z art. 153 p.p.s.a. polegające na kopiowaniu, z drobnymi modyfikacjami, przez pracownika organu fragmentów uzasadnienia decyzji organu z dnia 22 grudnia 2014 r. (o tym samym znaku), a uchylonej wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I SA/Wa 381/15, odnoszących się do meritum sprawy, co budzi poważne wątpliwości co do tego, czy sprawa rzeczywiście, a nie tylko formalnie, została poddana rozpoznaniu przez innego, niepodlegającego wyłączeniu pracownika organu, w związku z czym zachodzą również poważne wątpliwości, czy organ prawidłowo zrealizował wytyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 kwietnia 2015 r.;
- ii.** art. 6 k.p.a. w zw. z art. 30, 34 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania poprzez przekroczenie przez organ przyznanych mu ustawowo kompetencji organu wyłącznie rejestracyjnego i odmowę rejestracji związku wyznaniowego opartą na przesłankach, które nie mają podstaw prawnych;
- iii.** art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania poprzez niezasadne umorzenie postępowania rejestrowego w sytuacji, gdy wniosek został złożony przez podmiot uprawniony, który spełnił wszystkie przesłanki ustawowe pozwalające na zarejestrowanie związku wyznaniowego;
- iv.** art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1, 107 § 3 k.p.a. poprzez prowadzenie przez organ postępowania pod z góry przyjętą tezę o odmowie rejestracji

związku wyznaniowego, całkowite pominięcie w postępowaniu interesu wnioskodawców, jakim jest wyznawanie wybranej przez nich wiary niestanowiącej zagrożenia dla porządku i bezpieczeństwa publicznego, pomijanie okoliczności faktycznych i prawnych przemawiających za rejestracją wnioskowanego związku wyznaniowego;

- v. art. 153 p.p.s.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. poprzez sprzeczne z wytycznymi i wskazówkami zawartymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 1517/13 dopuszczenie niedopuszczalnej prawem ekspertyzy w sprawie oceny, czy związek wnioskodawców posiada cechy wspólnoty religijnej oraz oparcie zaskarżonej decyzji na tej właśnie ekspertyzie,

które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik postępowania i skutkowały umorzeniem postępowania rejestrowego w sytuacji, która nie jest przewidziana w żadnym przepisie prawnym regulującym funkcjonowanie kościołów i związków wyznaniowych.

- 3. Na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) i c) p.p.s.a., art. 145a § 1 p.p.s.a. i art. 200 p.p.s.a. wnoszę o:
 - a. uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji ją poprzedzającej, ewentualnie na podstawie art. 145a § 1 p.p.s.a. zobowiązanie organu do wydania w terminie 30 dni decyzji o rejestracji Kościoła Latającego Potwora Spaghetti;
 - b. zasądzenie od organu na rzecz skarżących kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją organ, na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., umorzył postępowanie w sprawie rejestracji Kościoła Latającego Potwora Spaghetti. Zaskarżona decyzja jest dotknięta szeregiem naruszeń prawa zarówno materialnego, jak i procesowego, w związku z czym powinna zostać uchylona. W pierwszej kolejności pełnomocnik odniesie się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 8 i 11 k.p.a. w zw. z art. 15 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. oraz w zw. z

art. 153 p.p.s.a., gdyż jest to zarzut nowy. Pozostałe zarzuty oraz ich uzasadnienie, ze względu na treść zaskarżonej decyzji, pozostają bez zmian.

Zarzut naruszenia art. 8 i 11 k.p.a. w zw. z art. 15 k.p.a. i art. 127 § 3 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. oraz w zw. z art. 153 p.p.s.a.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I SA/Wa 381/15 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję organu z dnia 22 grudnia 2014 r. o numerze DWRMNIe-WROA.6120.10.2014. Przyczyną uchylenia decyzji było wydanie jej przez pracownika organu, który podlegał wyłączeniu, w związku z czym doszło do naruszenia zasady bezstronności, przekonywania oraz budzenia zaufania uczestników postępowania do organu administracji. Zgodnie z wytycznymi zawartymi w uzasadnieniu Sądu, sprawa powinna być zbadana oraz decyzja powinna być wydana przez innego pracownika. Ta wskazówka co do dalszego postępowania została tymczasem zrealizowana przez organ tylko formalnie.

Faktycznie po uzasadnieniu decyzji został umieszczony podpis innego pracownika organu, w związku z czym można by domniemywać, że doszło do zachowania zasady bezstronności. To wrażenie jest jednak li tylko iluzoryczne, bowiem treść decyzji z dnia 14 sierpnia 2015 r. jest w zasadzie identyczna z treścią decyzji z dnia 22 grudnia 2014 r. W decyzji dodano jeden akapit (s. 12 „Należy podnieść, iż... Święte Pełnoziarniste Spaghetti”), przy czym połowa tego akapitu nie stanowi myśli własnej pracownika organu, a przepisanie fragmentu opinii biegłych, którą skarżący kwestionują.

W świetle orzecznictwa takie powielanie uzasadnień stanowi naruszenie zasady przekonywania (art. 11 k.p.a.) czy zasady budzenia zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej (art. 8 K.p.a.) – por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 1001/12; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt IV SA/GI 1520/11; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 r., sygn. akt II SA/Kr 1339/03; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 5 stycznia 2012 r., sygn. akt I SA/Bk 426/11, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 24 września 2008 r., sygn. akt I SA/Kr 538/08.

Prawdopodobieństwo, że w Polsce jest dwoje ludzi myślących identycznie i w dodatku identycznie przekazujących swoje przemyślenia w formie pisemnej, a nadto pracujących w tym samym organie administracji publicznej, jest bliskie zeru. Z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością można z kolei powiedzieć, że decyzja z dnia 14 sierpnia 2015 r. nie została wydana samodzielnie przez pracownika, który formalnie się pod nią podpisał i nie stanowi przejawu jego indywidualnych rozważań, wiedzy oraz analizy materiału dowodowego i prawa. Tym samym omawiany zarzut jest w pełni zasadny i zasługuje na uwzględnienie.

Jednocześnie pełnomocnikowi nie pozostaje nic innego, jak przeproszenie w tym miejscu Sądu, że uzasadnienie kolejnych zarzutów będzie kopią uzasadnienia zarzutów skargi z dnia 5 lutego 2015 r., niemniej w świetle treści zaskarżonej decyzji, w szczególności uzasadnienia napisanego przez pracownika organu metodą kopiuj-wklej, uzasadnienie pozostałych zarzutów skargi pozostaje bez zmian.

Zarzut naruszenia prawa materialnego

Zarzut naruszenia prawa materialnego opiera się na zarzutach nie tylko rangi ustawowej, ale przede wszystkim – ze względu na istotę sprawy, której dotyczy – rangi konwencyjnej i konstytucyjnej, to jest: art. 2 pkt. 1 i 2a, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust. 1 i ust. 3 pkt 3, art. 10 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania w zw. z art. 25 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 53 ust. 1 i 2 Konstytucji RP w zw. z art. 9, 11 i 14 EKPC.

Organ w sposób całkowicie nieuprawniony i sprzeczny z istotą prawa człowieka, jakim jest wolność sumienia, dokonuje oceny prawowitości przekonań religijnych skarżących, całkowicie przy tym błędnie interpretując przepisy Konstytucji RP oraz EKPC, jak i orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: „ETPC”) w tym przedmiocie. Jak wskazuje ETPC, wolność sumienia nie jest prawem nieograniczonym i prawo krajowe może przewidywać w tym zakresie pewne wyjątki. Niemniej, zarówno polskie ustawodawstwo, jak i orzecznictwo ETPC w zasadzie ogranicza te wyjątki do tego, tego, co jest niezbędnym w społeczeństwie

demokratycznym dla ochrony interesu publicznego¹ i wykluczają całkowitą dowolność². A w niniejszej sprawie mamy do czynienia *de facto* z dowolnością.

Art. 9 EKPC całkowicie wyłącza wykonywanie przez państwo jakiegokolwiek oceny przekonań religijnych³, jako że ocena taka stoi w sprzeczności z obowiązkiem państwa do zachowania neutralności i bezstronności⁴. Wolność religijna jest bowiem przede wszystkim kwestią indywidualnych przekonań⁵. Wynika to z istoty tego, czym jest religia. Religia nie jest bowiem wiedzą, nie jest nauką, opiera się na wierze, na systemie indywidualnych przekonań danego człowieka. Jest naukowo, prawnie i logicznie nieweryfikowalna w żadnym zakresie. Dlatego prawo nie przewiduje legalnej definicji religii, a już tym bardziej nie pozwala na administracyjne badanie, czy czyjeś indywidualne przekonania zasługują na przyznanie im statusu religii, czy też nie. Nie ma tutaj znaczenia, czy inne osoby postrzegają daną religię za coś śmiesznego, dziwaczного, czy nawet niedorzecznego, gdyż religia nie jest i nie może być oceniana w tych kategoriach. Religia polega bowiem na tym, że wierzy się w coś, co niekoniecznie może innym wydawać się racjonalne, naukowo udowodnione czy w jakikolwiek inny sposób uzasadnione. Przykładowo w Polsce najwięcej wyznawców ma religia katolicka, zaś członkowie Kościoła Rzymskokatolickiego wierzą w to, że człowiek (Jonasz) spędził trzy dni i trzy noce w brzuchu wieloryba, czy w płonącej pustyni krzew, który mówi. Z tego powodu nikt nie kwestionuje prawa członków Kościoła Rzymskokatolickiego do wyznawania takich, a nie innych przekonań. Zasada obiektywizmu i bezstronności władzy państwowej, zasada niedyskryminacji

¹ ETPC, sprawa 45701/99 *Metropolitan Church of Besarabia i inni v. Mołdawia*, wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r., pkt. 114-116. Jim Murdoch, *Protecting the right to freedom of thought, conscience and religion under the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2012, s. 57. ETPC, sprawa 58911/00 *Leela Forderkreis E.V. i inni v. Niemcy*, wyrok z dnia 6 listopada 2008 r., pkt 86. Krzysztof Chochowski, *Glosa do wyroku ETPCz z dnia 5 października 2006 r. (nr skargi 72881/01)*, Przegląd Sejmowy 2007, Nr 3 (80), s. 229.

² Jim Murdoch, *Protecting the right to freedom of thought, conscience and religion under the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2012, s. 59. Zob. też wyrok ETPC z 8 kwietnia 2014 r. w sprawie Magyar Keresztény Mennonita Egyház i in. przeciwko Węgrom, skarga nr 70945/11 i in., w pkt. 76.

³ ETPC, sprawa 45701/99 *Metropolitan Church of Besarabia i inni v. Mołdawia*, wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r., pkt 117. Jim Murdoch, *Protecting the right to freedom of thought, conscience and religion under the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2012, s. 59. ETPC, sprawa 72881/01 *Moscow Branch of the Salvation Army v. Rosja*, wyrok z dnia 5 października 2006 r., pkt 57. Marek Antoni Nowicki, *Komentarz do art.9 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności*, Lex.

⁴ ETPC, sprawa 72881/01 *Moscow Branch of the Salvation Army v. Rosja*, wyrok z dnia 5 października 2006 r., pkt 58. Zob. też: A. Wiśniewski, *Wolność religijna a jednostka* [w:] J. Kondratiewa-Bryzik, R. Wieruszewski, M. Wyrzykowski [red.], *Prawne granice wolności sumienia i wyznania*, WKP 2012, w pkt. 2.

⁵ ETPC, sprawa 39023/97 *Supreme Holy Council of the Muslim Community v. Bułgaria*, wyrok z dnia 16 grudnia 2004 r., pkt 73. ETPC, sprawa 52435/99 *Ivanova v. Bułgaria*, wyrok z dnia 12 kwietnia 2007 r., pkt. 77-78.

wymaga jednakowego traktowania przekonań religijnych osób innych wyznań, jak bardzo nieuprawnione by one się wydawały.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania

Zarzut naruszenia art. 6 k.p.a. w zw. z art. 30, 34 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania

Jak wskazuje art. 6 k.p.a. organy administracji działają wyłącznie na podstawie przepisów prawa. Art. 30 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania stanowi *expressis verbis*, że Minister Administracji i Cyfryzacji jest li tylko organem rejestrowym. Jako organ rejestrowy nie ma on prawa, gdyż nie istnieje ku temu żadna podstawa prawna, aby oceniać prawowitość przekonań religijnych związków wyznaniowych zgłaszanych do rejestru. Ustawa przewiduje, że organ rejestrowy może jedynie badać spełnienie warunków formalnych (art. 33 ust. 2 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania). Odmowa wpisu może nastąpić wyłącznie w przypadku wystąpienia ściśle określonych, ustawowych przesłanek, opisanych w art. 27 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania. W sprawie niniejszej nie mamy do czynienia z żadną z tych przesłanek (bezpieczeństwo publiczne, porządek, zdrowie lub moralność publiczna, władza rodzicielska albo podstawowe prawa i wolności innych osób). Stąd organ w sposób oczywisty i rażący przekroczył kompetencje przyznane mu na mocy ustawy.

Zarzut naruszenia art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania

Organ w sposób niezasadny umorzył postępowanie jako bezprzedmiotowe, co oznacza sytuację, w której brak jest któregokolwiek z elementów materialnego stosunku prawnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego – Ośrodek Zamiejscowy w Łodzi z dnia 27 stycznia 1998 r., sygn. akt I SA/Łd 1025/96). Cechą decyzji wydanej na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. jest to, że nie rozstrzyga ona o istocie sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 listopada 2006 r., sygn. akt I OSK 100/06), zaś występuje brak sprawy administracyjnej mogącej być przedmiotem postępowania (por. wyrok Naczelnego Sądu

Administracyjnego z dnia 5 stycznia 2011 r., sygn. akt I OSK 1331/10). Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia.

W niniejszej sprawie występuje zarówno uprawniony podmiot (100 obywateli polskich posiadających pełną zdolność do czynności prawnych), jak i przedmiot postępowania, to jest związek wyznaniowy oparty o określone wierzenia, posiadający swoiste obrządki, doktrynę i dogmaty (jak wcześniej wskazano – organ nie jest uprawniony do oceny ich racjonalności czy prawowitości). Co więcej, należy zauważyć, że decyzja organu ma charakter decyzji stwierdzającej bezzasadność żądania skarżących (odmawiającej wpisu), a nie stwierdzającej bezprzedmiotowość (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 1740/10: „Ewentualny brak ustawowej przesłanki uwzględnienia żądania zgłoszonego we wniosku wszczynającym postępowanie administracyjne nie czyni tego postępowania bezprzedmiotowym w rozumieniu art. 105 § 1 kpa, lecz oznacza jedynie bezzasadność żądania strony. Brak przesłanek do uwzględnienia żądania strony nie czyni postępowania administracyjnego bezprzedmiotowym w rozumieniu art. 105 § 1 kpa i nie oznacza, że postępowanie takie nie powinno być prowadzone”). Analiza uzasadnienia decyzji wskazuje, że poprzez skorzystanie z art. 105 § 1 k.p.a. organ próbuje ominąć dyspozycję art. 27 ust. 1 ustawy o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, który enumeratywnie wymienia przesłanki do oddalenia wniosku o wpis. Tym samym organ niejako tylnymi drzwiami wprowadza dodatkową przesłankę, która nie jest przewidziana przepisami prawa oraz, co już wielokrotnie było w skardze podkreślone, jest całkowicie nieweryfikowalna. W konsekwencji organ, pod pozorami bezprzedmiotowości z art. 105 § 1 k.p.a., dokonał rozstrzygnięcia o istocie sprawy.

Zarzut naruszenia art. 7, 8, 9, 11, 77 § 1, 107 § 3 k.p.a.

Organ prowadził postępowanie z naruszeniem podstawowych zasad postępowania administracyjnego, jak zasada zaufania, czy zasada uwzględnienia słusznego interesu strony. Sposób prowadzenia postępowania, a w szczególności treść uzasadnienia zaskarżonej decyzji wskazują, że organ prowadził postępowanie pod z góry przyjętą tezę o tym, że Kościół Latającego Potwora Spaghetti ma nie być zarejestrowany (bez względu na to, jaką technicznie formę odmowa rejestracji miałyby przyjąć, w tym przypadku – umorzenie decyzji na podstawie art. 105 § 1 k.p.a.).

O takim sposobie prowadzenia postępowania świadczy wiele elementów uzasadnienia, w szczególności niezastosowanie się do wytycznych zawartych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 1517/13 (o czym jeszcze będzie mowa dalej), czy przeinaczanie brzmienia wyroków ETPC. Organ stwierdza przykładowo, że ETPC nigdy nie rościł sobie prawa do definiowania religii i tego nie robił (s. 10 zaskarżonej decyzji), ale pominął całkowicie przyczyny takiego stanowiska ETPC, a mianowicie uznanie przez Trybunał, że czyjaś wiara jest okolicznością nieweryfikowalną. W tym samym fragmencie organ powołuje się na rzekomy margines swobody dla władz krajowych wynikający z EKPC, podczas gdy w przypadku swobody sumienia i wyznania margines ten jest minimalny i ogranicza się do przesłanek porządku, zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, co w sposób niebudzący wątpliwości wynika z orzecznictwa ETPC. Ponownie należy podkreślić, za Trybunałem, że **art. 9 EKPC wyłącza dokonywanie przez państwo jakiegokolwiek oceny prawowitości przekonań religijnych, czy sposobów, w jakich wiara jest uzewnętrzniana**⁶. Z orzecznictwa ETPC wynika więc dokładnie przeciwna teza, niż stawia organ. Państwu nie przysługuje jakikolwiek margines swobody przy ocenie prawowitości przekonań religijnych.

Jak wynika z art. 7 k.p.a. „w państwie prawa nie ma bowiem miejsca dla przyznawania mechanicznie pierwszeństwa niedookreślonego interesu publicznego, ogólnego nad słusznym interesem strony postępowania” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 listopada 1993 r., sygn. akt III ARN 49/93). W niniejszej sprawie słuszny interes grupy obywateli, ich konstytucyjne i konwencyjne prawo do swobody wyznania, zostało przez organ całkowicie pominięte, w dodatku nie zostało zestawione z żadnym interesem publicznym, który organ ewentualnie chciałby chronić (jak bezpieczeństwo czy porządek publiczny).

⁶ ETPC, sprawa 45701/99 *Metropolitan Church of Besarabia i inni v. Moldawia*, wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r., pkt 117. Jim Murdoch, *Protecting the right to freedom of thought, conscience and religion under the European Convention on Human Rights*, Council of Europe, 2012, s. 59. ETPC, sprawa 72881/01 *Moscow Branch of the Salvation Army v. Rosja*, wyrok z dnia 5 października 2006 r., pkt 57. Marek Antoni Nowicki, *Komentarz do art.9 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności*, Lex.

Zarzut naruszenia art. 153 p.p.s.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a.

Naruszenie art. 153 p.p.s.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. nie może w niniejszej sprawie budzić wątpliwości. Jak wynika z orzecznictwa sądów administracyjnych, „związanie oceną prawną wyrażoną w wyroku (uzasadnieniu orzeczenia) oznacza, że organ nie może formułować nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonym wcześniej poglądem, lecz zobowiązany jest do podporządkowania się mu w pełnym zakresie oraz konsekwentnego reagowania w razie stwierdzenia braku zastosowania się do wskazań w zakresie dalszego postępowania przed organem administracji publicznej” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lipca 2010 r., sygn. akt I GSK 940/2009). Naruszenie normy art. 153 p.p.s.a. powoduje natomiast konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 kwietnia 2010 r., sygn. akt I OSK 822/2009), tym bardziej że polski ustawodawca „w żadnym wypadku nie przewiduje zwolnienia organu od obowiązku uwzględnienia w toku ponownego rozpoznawania sprawy oceny prawnej i wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w orzeczeniu sądu” (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 2143/10).

Tymczasem w niniejszej sprawie organ konsekwentnie, pomimo treści wytycznych zawartych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 1517/13, opiera treść wydawanych decyzji o opinię biegłych z Uniwersytetu Jagiellońskiego. Sąd w wyroku tym wskazał, że „można też wskazać, że dopuszczanie ekspertyzy co do spełnienia przez wnioskodawcę wymogów formalnych składanego wniosku podważa istotę funkcjonowania organu rejestrowego”. Pomimo takiego jednoznacznie brzmiącego stwierdzenia organ na s. 13 zaskarżonej decyzji formułuje następującą tezę: „Sąd nie stwierdził, iż taka ekspertyza jest niedopuszczalna”. Powyższe stwierdzenie organu stanowi nie tylko niewykonanie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wydanego w niniejszej sprawie, ale też potwierdza, że organ założył sobie tezę o niedopuszczeniu do wpisania Kościoła Latającego Potwora Spaghetti do rejestru i konsekwentnie ją realizuje.

Wbrew jasnemu i oczywistemu stanowisku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie organ nadal uważa, że ma przyznanych więcej uprawnień niż organ rejestrowy, że w sprawie są wymagane wiadomości specjalne i zachodzi potrzeba przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych, gdyż tylko w takim

wypadku można w postępowaniu administracyjnym przeprowadzać jakiegokolwiek ekspertyzy (art. 84 § 1 k.p.a.).

W związku z powyższym wnoszę jak w *petitum* skargi.

W załączeniu:

1. dowód uiszczenia wpisu w wysokości 200 zł;
2. pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej;
3. odpis skargi wraz ze wszystkimi załącznikami.